

РЕШЕНИЕ

№ 1970

гр. София, 26.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 03.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **2727** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба с вх. № 8443 от 10.03.2020 г. подадена от Д. Д. С., с адрес: [населено място], 1111, [улица], ап.21, чрез адвокат Т. Р., срещу Решение № 2153-21-34 от 18.02.2020 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ - С. - град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане № [ЕГН]/244 от 26.07.2019 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, с което на основание чл. 99, ал. 1, т. 2 КСО е отменено разпореждане № 1 от 30.07.2014 г. на ръководител на ПО, постановен е отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по §4 от ПЗР на КСО, както и възстановяване на надвзетата пенсия на основание чл.114, ал.1 от КСО.

С жалбата се поддържа незаконосъобразност на оспорваното решение на директора на ТП на НОИ като постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Конкретно се навеждат твърдения, че при образуване на производство по чл.99 от КСО жалбоподателят не е бил уведомен за започването му от административния орган, с което е нарушен чл.26 от АПК и съответно задължението на административния орган за започване на производство по своя инициатива. Сочи, че на основание чл.1, ал.5 от НПОС не му е даден срок за отстраняване на нередовностите, ако има такива. Сочи, че длъжностното лице по пенсионно осигуряване, издало отмененото разпореждане №1/30.07.2014г., е приело за редовни

удостоверенията УП-3 и УП-2 от ДФ С., въз основа на които е отпусната пенсията по §4 от ПЗР на КСО, което обстоятелство не е взето предвид при издаване на разпореждането. Твърди, че оспореното разпореждане е немотивирано и необосновано, тъй като не е установена по съответния законов ред нередовност на описаните документи УП-3 изх.№29 от 26.02.2001г. и УП-2 №30 от 26.02.2001г., издадени от ДФ С.. Жалбоподателят счита за недоказани твърденията на пенсионния орган за антидатиране и нередовност на представените удостоверения. Твърди, че през 2001 г. е завел молбата за издаване на документите, но оформянето на същите е станало по-късно поради издирване от синдика на част от ведомостите. Именно това била причината, поради която са използвани формуляри, които са били валидни към датата на издаването им, като изходящият номер съвпадал с входящия номер на молбата му. В този смисъл излага, че забавата при оформянето на документите не ги прави антидатиран и нередовни. Изтъква, че разпореждането съдържа интерпретиране и превратно обсъждане на факти, свързани с правния статут на ДФ С., което е необосновано и неправилно и не съдържа всички факти и обстоятелства, относими към преценка правото на пенсия. Според жалбоподателя незаконосъобразно и необосновано е прието, че ЕИК[ЕИК] на ДФ С. съществува от датата на служебната ѝ пререгистрация, без да е посочен друг номер, под който е съществувала фирмата в Единния класификатор на фирмите. Твърди, че изводът в оспореното разпореждане не съответства на разпоредбата на §4 и §5а от ЗТР, тъй като номерът на Булстат е пререгистриран като ЕИК по силата на Закона за търговския регистър /§4-5 от ПЗР на ЗТР/. Жалбоподателят счита, че длъжностното лице по пенсионно осигуряване грешно е определило размера на осигурителния му стаж към датата на заявлението, като недоказано и необосновано не е признало УП-3 изх. №29 от 26.02.2001г. и УП-2 № 30 от 26.02.2001г. от ДФ С.. На следващо място излага аргументи, че в КСО и в НПОС не е създадена правна уредба за разглеждане на производства, инициирани от пенсионера и от административния орган в едно административно производство, както и не е уредено със специална правна норма на КСО обединяване на производства с различен предмет за произнасяне - от една страна за преизчисляване на размер, а от друга страна - за възстановяване на неоснователно изплатени суми от пенсия, което прави недопустимо тяхното обединяване в едно производство и постановяване на един административен акт. Твърди, че е налице нарушение на законовия ред и правила по АПК относно доказателствата и доказателствените средства, с които задължително следва да се съобразяват административните органи. Излага съображения и за неправилно приложение на чл.40 от НПОС, тъй като в алинеите на разпоредбата е регламентиран само начина, по който се издават посочените документи - въз основа на „изплащателните“ ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд, но не е предвидена специална възможност да се оспорват представените официални документи от длъжностното лице по чл.98, ал. 1 от КСО. Счита, че изброените в чл.40 от НПОС писмени доказателства законодателят е предвидил да подлежат на зачитане, без да се извършва процедура на установяване на съдържанието им. Прави искане за отмяна на обжалваното Решение № 2153-21-34 от 18.02.2020 г. на Директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е потвърдено разпореждане № [ЕГН]/244/26.07.2019 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ-С.-град, като неправилни и незаконосъобразно постановени.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят, редовно уведомен, представлява се от

адвокат Р., който поддържа жалбата и претендира разноски в размер на 650 лв. Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град, се представлява по делото от упълномощен процесуален представител – юрк. М., която оспорва жалбата по мотиви, изложени в оспореното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Във връзка с подадено заявление вх.№ 795/10.07.2003 г. е постановено разпореждане № [ЕГН]/17.09.2003 г. на Ръководител ”ПО”, с което на Д. Д. С. е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, считано от датата на инвалидизиране 12.02.2003 г. при зачетен осигурителен стаж 21 години, 7 месеца и 2 дни.

С разпореждане №[ЕГН]/15.06.2005 г. пенсията е изменена от датата на отпускането ѝ, като е определена нова при зачетен осигурителен стаж до датата на инвалидизиране 12.02.2003 г.- 23 години, 3 месеца и 2 дни.

С последващи разпореждания личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване на Д. С. е изменяна, като следва: от 19.11.2004 г. е определена при зачетен осигурителен стаж 23 години, 9 месеца и 15 дни; от 01.07.2008 г. - при 23 години, 11 месеца и 24 дни осигурителен стаж и от 12.06.2009 г. - при 24 години и 4 дни осигурителен стаж.

По подадено заявление вх.№ 08000198/12.01.2006 г., с разпореждане № [ЕГН]/ 3 от 20.02.2007г. на Ръководител „ПО” е постановен отказ за отпускане на Д. Д. С. на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Със заявление вх.№МП-114776/03.12.2013 г. Д. С. прави ново искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. Въз основа на представените документи длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж в размер на 7 години, 1 месец и 5 дни от първа категория труд, 15 години, 9 месеца и 24 дни от втора и 5 години, 1 месец и 9 дни от трета категория труд. Общият осигурителен стаж, превърнат към трета категория по реда на чл.104 от КСО е 36 години, 8 месеца и 15 дни. Към датата на подаденото заявление има навършени 65 години, 7 месеца и 22 дни и има сбор от зачетения осигурителен стаж и възрастта 102 г.

С разпореждане № [ЕГН]/1 от 30.07.2014 г. на Ръководител „ПО” на Д. Д. С. е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по §4, ал.1 от ПЗР на КСО от 03.12.2013 г., като от същата дата е спряна на основание чл.95, ал.1, т.4 от КСО получаваната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

На 18.06.2019 г. Д. Д. С. подава заявление вх.№1023-21-1728, в което сочи, че при определяне размера на пенсията му е допусната грешка в продължителността на осигурителния му стаж от втора категория труд, която е определена на 15 години, 9 месеца и 24 дни, вместо 19 години, 1 месец и 28 дни.

Във връзка с подаденото заявление е извършена цялостна проверка на пенсионното досие и зачетения осигурителен стаж на жалбоподателя.

От длъжностното лице по пенсионно осигуряване е установено, че са налице нередовности в документите за осигурителен стаж и осигурителен доход, издадени от ДФ С., представени към заявление вх.№ МП-114776/03.12.2013 г. и взети предвид при преценка правото и отпускането на личната пенсия за осигурителен стаж и възраст на Д. Д. С. с разпореждане №[ЕГН]/1 от 30.07.2014 г. С оглед на това е направена преценка, че предвид установените нередовности, представените документи не могат

да служат като годно доказателство за установяване на осигурителен стаж и доход. След изключване на зачетения въз основа на представените нередовни документи от ДФ С. осигурителен стаж за периода 26.11.1990 г.-31.07.1995 г., е извършена нова преценка на правото на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на Д. С. по подаденото на 03.12.2013 г. заявление. Установено е, че без зачитане на осигурителен стаж по представените нередовни документи, към датата на подаденото заявление жалбоподателят не отговаря на законовите изисквания за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по §4, ал.1 от ПЗР на КСО, тъй като независимо, че отговаря на изискването на разпоредбата за наличие на 15 години осигурителен стаж от втора категория труд и навършена възраст 57 години и 8 месеца, няма изискуемия сбор от осигурителния стаж и възрастта 100 т.

С разпореждане №[ЕГН]/244 от 26.07.2019 г. от длъжностното лице по пенсионно осигуряване е отменено на основание чл.99, ал.1, т.2 от КСО разпореждане № 1 от 30.07.2014 г. като неправилно постановено и е постановен отказ за отпускане на Д. Д. С. на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание §4, ал. 1 от ПЗР на КСО. В разпореждането е посочено надвзетата сума да се събира на основание чл.114, ал.1 от КСО. Изложени са мотиви относно нередовността на представените документи от ДФ С., като същите не са приети за годно доказателство за установяване на осигурителен стаж и доход.

След отмяната на разпореждане №1/30.07.2014 г., с последващо разпореждане № [ЕГН]/1 от 22.08.2019 г. на Ръководител „ПО” на Д. Д. С. е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.3 от КСО, считано от 12.12.2013 г.- датата на придобиване право на пенсия на това основание.

При обжалването по административен ред на процесното разпореждане №[ЕГН]/244 от 26.07.2019 г. жалбата е оставена без уважение с Решение № 2153-21-34 от 18.02.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град. В него са разгледани всички наведени от страна на жалбоподателя възражения, като са изложени мотиви, че длъжностното лице по пенсионно осигуряване правилно не е зачело осигурителен стаж по представените от Д. Д. С. нередовни документи от ДФ С. и е извършило преценка на правото на пенсия единствено въз основа на зачетения на жалбоподателя стаж по наличните редовни официални удостоверителни документи.

Конкретно са изложено следните мотиви:

В образец УП-3 № 29/26.02.2001 г. е посочен Булстат -[ЕИК], който е вписан и в образец УП-2 № 30/26.02.2001 г., който се явява неотносим към датата на издаване на образеца от ДФ С.. ДФ С. е пререгистрирана служебно по Закона за търговския регистър на 17.06.2011 г., като от тази дата е получила ЕИК[ЕИК]. С оглед на последното, в образец № 29/26.02.2001 г. и УП-2 № 30/26.02.2001 г. е налице несъответствие между посочената дата на издаването им и отразеното в тях - номер[ЕИК] е релевантен от 17.06.2011 г. и не следва да бъде вписван в документи преди тази дата, в случая - на 26.02.2001 г. Посочено е, че съгласно служебно изисканата и предоставена информация от Агенция по вписванията ДФ С. не е вписана в регистър Булстат и служебната пререгистрация е извършена при спазване на § 2а от ПЗР на Наредба № 1 от 14.02.2007 г. за водене, съхраняване и достъп до Търговския регистър, което потвърждава, че коментираният Булстат съществува от м.06.2011 г. До юни 2011 г. това дружество е имало ЕФН [ЕГН], видно от удостоверение от 20.05.2011 г., издадено от СГС по ф.д. № 5208/1990 г.

В обр. УП-3 с изх.№ 29 от 26.02.2001 г. е посочена несъществуваща в ПКТП /отм./ -

т.4”н“, като в ДВ, бр.58/1990 г. е обнародвано изменение в ПКТП и е създадена т.4а, „Н“.

В удостоверение не е посочено къде се намират разплащателните документи, въз основа на които същото е издадено, което се явява липса на изискуем реквизит. В използваната бланка на обр. УП-3 е посочено, че се издава, за да послужи за пенсиониране съгласно чл.40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, но изменението на заглавието на Наредбата за пенсиите е обнародвано в ДВ, бр.19/2003 г. и е влязло в сила от 01.01.2003 г., което обстоятелство е прието като индигия за антидатиране на обр. УП-3 №29/26.02.2001 г.

В образец УП-2 изх.№ 30/26.02.2001 г. с осигурителен доход за периода 01.01.1991 г.-31.12.1993 г. е нарушена формата на документа и същият е издаден на бланка на образец, който не е бил утвърден към посочената дата на издаване. Посочено е, че в същото е записано още, че за невярно вписани данни длъжностните лица, подписали удостоверението, носят отговорност по чл.349 и 350 от Кодекса за социално осигуряване, но посочените разпоредби са нови, обн. в ДВ, бр.67/29.07.2003г., и към дата на издаване на образца не са част от нормативния акт.

В представените образци от ДФ С. фигурира графа “часове”. Изчисляването на осигурителния стаж и в часове и включването им като реквизит в образците е след допълнението на чл.9, ал.1 от КСО, обнародвано в ДВ бр.112/2004г., и изменението и допълнението на чл.38 от НПОС, обнародвано в ДВ, бр.24/2005 г., в сила от 01.01.2005 г. В образците е вписана дата на издаване 26.02.2001 г., към която изискването за изчисляване на стажа в часове не е било още законодателно регламентирано.

С решение от 03.01. 1997 г. на СГС ДФ С. е обявена в неплатежоспособност, считано от 31.03.1993 г. на основание чл.630 от ТЗ и е открито производство по несъстоятелност, като за синдик е назначен Г. Т. Х. /ДВ, бр.29/08.04.1997г./. Това обстоятелство не е отразено в представените образци с посочена дата на издаване по време, в което фирмата е в производство по несъстоятелност, като същите са подписани за ръководител от И. Р..

В Решението е посочено, че за удостоверяване на стаж за периода 26.11.1990 г.-31.07.1995 г. Д. С. е представил и трудова книжка №872/26.11.1990 г. с издател С.. В трудовата книжка е вписан единствено стаж в ДФ С. СМИ С., като всички вписвания са заверени с печат, в който неправилно е отразено наименованието „С.”-същата нередовност, както и в представените образци.

Отбелязано е, че жалбоподателят е представил пред пенсионния орган и трудова книжка № 331/02.12.1969 г., издадена от ДПП Метал С.. По отношение на същата са изложени мотиви, че въпреки, че не е приключена и последният запис в нея е на стр. 17, с възможност за нови вписвания до стр. 25, стажът в ДФ С. е вписан единствен в отделна трудова книжка № 872/26.11.1990 г.

На следващо място са изложени аргументи, че към заявление вх.№795/10.07.2003 г. за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване Д. Д. С. не е представил образците, издадени от ДФ С., нито трудова книжка № 872/26.11.1990 г., макар съобразно посочените дати на издаване на документите да е разполагал с тях. Акцентирано е, че на стр.1 в заявление вх.№795/10.07.2003г. Д. С. изрично е декларирал, че не работи след 24.11.1990 г., а на стр.2, че няма неописан осигурителен стаж. Документи от ДФ С. не са представени и към подаденото заявление вх.№ 08000198/12.01.2006 г., по което е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за

осигурителен стаж и възраст с разпореждане № [ЕГН]/3 от 20.02.2007 г. на Ръководител „ПО”.

Решението на директора на ТП на НОИ е връчено на жалбоподателя на 29.02.2020 г.

По делото, като доказателства са приети документите представени с административната преписка, както и такива приобщени в хода на съдебното производство.

В обр.УП-3 с изх.№29 от 26.02.2001 г. издадено от Държавна фирма С. С., с вписан БУЛСТАТ[ЕИК], е включен осигурителен стаж за периода 26.11.1990 - 31.07.1995 г. /4 г., 8м. и 5 д./ за длъжност зидар на леярски пеци. Същото е подписано от И.Р., в качеството му на ръководител.

Представено е и УП-2 с изх.№30 от 26.02.2001 г. от същата държавна фирма с осигурителен доход за периода 01.01.1991-31.12.1993 г. в размер на 301 597 лв., като същото отново е подписано от И.Р., в качеството му на ръководител.

Приобщена е и Трудова книжка № 872/26.11.1990г., издадена от С., от която се установява, че е вписан единствено стаж за периода 26.11.1990 г. - 31.07.1995 г. Всички вписвания са заверени с печат, в който е отразено наименованието „С.”, за който е установено от органа по пенсионно осигуряване, че несъответства на печата на ДФ към датата на заверката.

Представени са и УП-13 с изх. № ОАС-АС-16-6205/09072014 и УП 15 с изх. № 16-6205/09.07.2014 г., издадени от ТП на НОИ – К. за установяване на стаж на Д. Д. С. за периода 01.01.1991-31.12.1993 г. като зидар на леярски пеци и отразен осигурителен доход в размер на 301 112 лв.

От Агенция по вписванията служебно е изискана и предоставена информация с писмо с изх. № 13-00-241/07.09.2016 г., от което се установява, че ДФ С. не е вписана в поддържания от 1996 г. до 31.12.1998 г. ЕДРСС „Булстат”. В поддържания от 01.01.1999 г. регистър Булстат дружеството е вписано служебно през м.06.2011 г. със служебен код по БУЛСТАТ[ЕИК] за нуждите на служебната пререгистрация в Търговския регистър към Агенция по вписванията, като служебната пререгистрация е извършена при спазване на § 2а от ПЗР на Наредба № 1 от 14.02.2007 г. за водене, съхраняване и достъп до Търговския регистър. До юни 2011 г. държавната фирма е имала ЕФН [ЕГН], видно от удостоверение от 20.05.2011 г., издадено от СГС по ф.д. № 5208/1990 г.

Обстоятелството, че държавната фирма не е вписана в регистър Булстат се установява и от писмо изх.№14-0-16733/17.05.2011 г. на Агенция по вписванията до СГС, Фирмено отделение.

От удостоверение от 20.05.2011 г., издадено от СГС по ф.д. № 5208/1990 г. се установява, че до служебната пререгистрация през м.06.2011 г. ДФ е имала ЕФН [ЕГН].

По делото е приобщен и Протокол от 09.04.1997 г. от събранието на кредиторите на ДФ С. и приетия от същото доклад на временния синдик от 07.04.1997 г., от който е видно, че архивът на държавната фирма е унищожен.

Представена е и Заповед № 412/07.12.2000 г. на управителя на НОИ, с която е утвърдена номенклатура на формуляри на НОИ, в едно с формуляр Обр. УП-3.

Със Заповед № 414/08.07.20211 г. на подуправителя на НОИ са

утвърдени актуализирани формуляри на НОИ – Обр. УП-1, Обр. УП-2 и Обр. УП-3, в едно с формуляр Обр. УП-3.

По искане на ответника с протоколно определение от 08.07.2020 г. по делото по реда на чл. 193 ГПК е открито производство по оспорване на УП-2 с изх.№30 от 26.02.2001 г. и обр.УП-3 с изх.№29 от 26.02.2001 г. /допълнително уточнени в молба от 16.07.2020 г. и поправени в о.з на 21.10.2020 г./ и трудова книжка № 872 от 26.11.1990 г., издадена от ДФ С..

По искане на жалбоподателя по делото са приобщени копия на разплащателни ведомости от осигурителя ДФ С. за периода 01.11.1990 г. до 31.07.1995 г. за лицето Д. Д. С., от които се установява, че в тях фигурира името на жалбоподателя, както и че са налице подписи срещу неговото име.

Отново по искане на ответника служебно е изисквана справка от СРП за сведение какъв е ходът на разглеждане на пр. преписка № 11356/2015 г., която е образувана във връзка с автентичността на предадените ведомости. От получения отговор е видно, че с постановление от 04.04.2016 г. от СРП е образувано досъдебно производство срещу неизвестен извършител за това, че в периода 2012 г. – 2014 г. пред НОИ съзнателно се е ползвал от неистински документи и документи с невярно съдържание – обр. УП-2, издадени за времето от 2000 г. до 2007 г. До момента няма повдигнати обвинения.

По делото е прието неоспорено от страните заключение на ССЕ. Вещото лице е установило, че в разплащателните ведомости на ДФ С. за периода 01.11.1990 г. – 31.07.1995 г. фигурира името и подпис на жалбоподателя Д. Д. С.. Установено е, че във ведомостта за м. ноември 1990 г. е налице следното несъответствие: Д. Д. С. има отработени за м. ноември 1990 г. пет работни дни, за което е начислено възнаграждение в размер на 160,95 лв., ДОД- 17,32 лв., сума за получаване 143,64 лв. Във ведомостта Д. Д. С. е положил подпис за получен аванс - 500 лв. и заплата – 1 168,42 лв. Във връзка с това е направен извод, че същият не би могъл да получи аванс, тъй като има само 5 отработени дни. На следващо място вещото лице е констатирало, че доходът отразен в УП 15 с изх. № ОАС-АС-16-6205#2/09.07.2014 г. – 301 122 лв. не съответства на начислените суми във ведомостите. Правилно изчисленият доход за периода 01.01.1991 г. – 31.12.1993 г. е в размер на 305 595 лв. Видно от ССЕ е установено също, че стажът описан в Обр. УП-13 с изх. № ОАС-АС-16-6205#/09.07.2014 г. – 4 г., 8 м. и 5 д. съответства на отразеното в разплащателните ведомости.

Разпитано в съдебно заседание вещото лице сочи, че ведомостите не са оформени редовно, тъй като на първо място не на всяка страница, а само на първата има отразяване за изготвил и директор и на второ място няма сборове.

По искане на жалбоподателя ответникът представи изисканите от него документи, като съдът извърши констатации на следните документи: Удостоверение УП 2 изх. № 30/26.02.2001 г.; удостоверение УП 3 изх. № 29/26.02.2001 г. и Трудова книжка № 872 на Д. Д. С.. Установи се идентичност на приобщените по делото копия с представените от ответника оригинали.

От страна на ответника по делото е приобщено и писмо №17672/2019 г./24.02.2020 г. на СГП, от което се установява, че с постановление на СРП от

30.05.2015 г. по прокурорска преписка № 25488/2015 г. е образувано досъдебно производство за това, че за периода от неустановена дата до края на 2014 г., в [населено място] е съставил неистински официални документи с цел да бъдат използвани – престъпление по чл. 308, ал.1 НК. Предмет на разследването са действия на неустановени лица, които в периода от неустановена дата както и през 2015 г., в [населено място] са съставили неистински официални документи с цел да бъдат използвани. В писмото е посочено, че тези документи са удостоверения – УП-2 за 74 лица, в които за „ръководител“ на ДФ С. е изписано името на И. Р. и удостоверения – УП-3 за 78 лица, в които за „ръководител“ на ДФ С. е изписано името на И. Р.. Установява се също, че в хода на разследването е назначена и приобщена графическа експертиза със заключение, че подписите, положени в удостоверенията УП-2 и УП-3 от името на И. Р. не са положени от И. Р. Р., като изразеното становище в заключението е за неистинност на документите по смисъла на чл.93, т.6 от НК, доколкото на същите е придаден вид, че изхождат от лице, различно от лицето, което ги е подписало.

По делото е разпитан свидетелят И. Р. Р., който сочи, че е бил ръководител на предприятие преди да се ситуйра в С., което е било регистрирано на 28.05.1989 г. в Държавен вестник. Преди това е бил ръководител на проектантско и научно звено. Ръководител на С. след 1989 г. е бил П. К.. Соци, че това е отделно предприятие. От С. са извършвали и изпълнявали строителство на проекти на С.. В о.з съдът предяви на свидетеля Трудова книжка № 872 издадена на 26.11.1990 г., като същият заяви, че подписът положен в нея не е негов, тъй като същият касае друго предприятие, с което той нямам нищо общо. Предявени са му и УП 2/26.02.2001 г. и УП 3/26.02.2001 г., за които отново сочи, че положеният подпис не е негов. Твърди, че не е бил оторизиран да прави каквото и да било в С. и С. ремонт. Соци, че по време на следствието се е споменавало, че има друг Р.. Заявява, че след 1989 г. много ръководителите са се сменяли. През 2001 г. вече е бил с подготвени документи за пенсия и е бил главен инженер в Софийска община. Преди 1989 г., когато е бил ръководител не се е занимавал с документи за стаж. Твърди, че е бил предшественик на С..

По делото е разпитан и свидетеля Щ. Щ. Щ., който сочи, че в периода 1990 - 1995 г. е работил на длъжност изпълнителен директор в ДФ С.. Познава господин С. отдавна, тъй като е работил като зидар в периода, в който той е бил директор. В о.з съдът предяви на свидетеля протокол от 10.03.1994 г., находящ се на лист 179 от делото, като същият потвърди, че положения подпис е негов. Предявени са му и удостоверение УП 2/26.02.2001 г. и УП 3/26.02.2001 г. За тях свидетелят сочи, че изглеждат изрядни, печатът също, но върху тях не е положен негов подпис. Твърди, че предявените му документи са издадени от ДФ „С.“, което е последното наименование на фирмата. В този период същата се е намирала на [улица] срещу Ц., като е имало няколко лица с инициали И. Р., единият И. Р., другият И. Р., за друг не се сеца. Соци, че фирмата е заличена 2012 г., а дейността е спряна някъде около 2000 г., но документите се съхранявали.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата срещу оспорваното Решение № 2153-21-34 от 18.02.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 98, ал. 1, т. 1 от КСО пенсиите и добавките към тях се отпускат, изменят, осъвременяват, спират, възобновяват, прекратяват и възстановяват с разпореждане, издадено от длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на Националния осигурителен институт, или други длъжностни лица, определени от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт. Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КСО пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт се подават жалби срещу разпореждания за отказ или за неправилно определяне или изменение и спиране на пенсиите, добавките и компенсациите към тях. Съгласно ал. 3 на посочената разпоредба ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С решението ръководителят на териториалното поделение на Националния осигурителен институт решава въпроса по същество или отменя разпореждането и връща преписката за ново разглеждане от компетентния административен орган, когато не са изяснени всички обстоятелства, отнасящи се до издаване на разпореждането. В настоящия случай по жалба срещу разпореждане, издадено от орган по осигуряването при ТП на НОИ С.-град, териториално компетентен да се произнесе е директорът на ТП на НОИ С.-град. В случая процесното решение е издадено от компетентен орган съгл. чл. 117, ал. 1 от КСО, като с него е потвърдено разпореждане № [ЕГН]/244 от 26.07.2019 г., издадено от длъжностно лице, разполагащо с компетентност съгл. чл. 98, ал.1, т. 1 вр. чл. 99, ал. 1 от КСО и Заповед № 1015-21-247/04.12.2018 г. на директора на ТП на НОИ С. – град. С оглед гореизложеното може да се направи заключение, че оспореният акт е издаден от материално и териториално компетентен орган. В този смисъл съдът приема, че не са налице основания за прогласяване нищожността на процесния акт. Оспореният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 КСО. Същият е мотивиран, като са изложени фактическите и правни основания за издаването му. В административното производство по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават отмяната на акта на самостоятелно основание. В този смисъл следва да се има предвид, че липсата на посочване на конкретната буква от нормата на чл. 99, ал. 1, т. 2 от КСО, която е била основание за издаване на оспореното по административен ред разпореждане не е съществено процесуално нарушение. Още повече, че

словесно е налице достатъчно ясно фактическо и правно описание на констатираното от органа обстоятелство, послужило за издаване на разпореждането.

Конкретно спорът по делото се отнася до наличието на осигурителен стаж за периода 26.11.1990 г.- 31.07.1995 г. в ДФ С., което по същество е свързано с преценка на редовността на представените към заявление вх.№ МП-114776/03.12.2013 г. документи, за които се твърди да са издадени от ДФ С..

Във връзка процесната хипотеза следва да се посочи, че законът е овластил административния орган сам да изменя и отменя издадените от него административни актове по реда на чл. 99 от КСО. Съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 1, т.2, б „а“ от КСО влязлото в сила разпореждане по чл. 98 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато пенсията е отпусната въз основа на неистински или подправен документ или на документ с невярно съдържание.

При обсъждане на представените документи и на служебно събраните доказателства административният орган правилно е приел, че съществуват редица нередовности и несъответствия, водещи до извода за недоказаност на положен стаж от жалбоподателя в ДФ С..

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че издадените от ТП на НОИ - К. образец УП-13 и образец УП-15 представляват официални документи и като такива са задължителни за длъжностното лице по ПО. Същите са вторични удостоверителни документи, издадени въз основа на разплащателните ведомости на ДФ С., предадени в обединения осигурителен архив - ООА. Приемането на разплащателните ведомости на осигурители, които са прекратили дейността си без правоприменик, какъвто е случаят с ДФ С. се урежда с Инструкция № 5 от 30.06.2005 г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правоприменик. В чл. 2 от Инструкцията се изброяват изчерпателно случаите, при които посочените документи не се приемат: ако е изтекъл установеният от закона срок за съхранението им; ако осигурителите имат правоприменик; ако разплащателните ведомости и документи, удостоверяващи осигурителен стаж и осигурителен доход, не са оформени и/или подписани съгласно действащия към датата на съставянето им ред, както и когато физическото им състояние не позволява да бъдат използвани за удостоверяване на осигурителни права. От цитираната норма е видно, че за ТП на НОИ е създадено задължение за приемане на разплащателни ведомости на осигурителите по чл. 1 от Инструкция № 5 от 30.06.2005г. с лимитирано предвидени изключения, които касаят само външни недостатъци на документите, но не и съдържанието им - ТП на НОИ нямат правомощия за извършване на преценка относно истинността на приетите ведомости. Както при приемане на ведомости, така и при издаване на документи въз основа на данните в тях, от ТП на НОИ не се изследва детайлно съдържанието на приетата разплащателна и трудовоправна документация - вписаните лица, автентичността на подписите, начислените суми за основна заплата, за клас прослужено време, премиални възнаграждения и други. Приемането на разплащателна документация от ТП на НОИ няма за правна последица

задължителна доказателствена сила на съдържащите се в нея данни.

От посоченото следва, че издадените от ТП на НОИ образци следва да се ценят от пенсионния орган по същия начин, както и останалите документи по чл. 40 от НПОС, като обстоятелството, че издателят им е ТП на НОИ, не им придава особен статут.

По отношение на образуваното производство по чл. 193 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК във връзка с истинността на обр. УП-2 с изх.№30 от 26.02.2001 г., обр.УП-3 с изх.№29 от 26.02.2001 г. и трудова книжка № 872, издадена на 26.11.1990 г. от ДФ С., съдът съобразява следното:

Относно образец УП-3 изх.№ 29 от 26.02.2001 г., издаден от ДФ С., в което е отразен осигурителен стаж за периода 26.11.1990 г.-31.07.1995 г., като зидар на леярски пещи:

На първо място следва да се посочи, че в образеца е вписан БУЛСТАТ[ЕИК]. От служебно изисканата и предоставена информация от Агенцията по вписванията на административния орган се установява, че ДФ С. не е вписана в регистър Булстат, като служебната пререгистрация е извършена при спазване на § 2а от ПЗР на Наредба № 1 от 14.02.2007 г. за водене, съхраняване и достъп до Търговския регистър. Видно от издаденото от Софийския градски съд удостоверение от 20.05.2011 г. по фирмено дело № 5208/1990 г., до служебната ѝ пререгистрация, конкретно - към 20.05.2011 г., ДФ С. има ЕФН: [ЕГН]. По данни от писмо от 07.09.2016 г. от Агенцията по вписванията ДФ С. има БУЛСТАТ[ЕИК] от 06.06.2011 г., което изключва същият да е вписан в документ, издаден през 2001 г. Посочените обстоятелства водят до обоснования извод, че образец, издаден на 26.02.2001 г. от ДФ С., в който като реквизит е вписан несъществуващ към тази дата Булстат номер, се явява антидатиран и неистински.

На следващо място може да се направи извод, че образецът е антидатиран, тъй като съдържа графа „часове“, която е включена в образците след допълнението на чл. 9, ал. 1 от КСО, обнародвано в ДВ бр. 112/2004 г., и изменението и допълнението на чл. 38 от НПОС, обнародвано в ДВ. бр. 24/2005 г., в сила от 01.01.2005 г. Удостоверение, което е по утвърден образец и за което се претендира, че е издадено през 2001 г., не може да съдържа реквизит, утвърден през 2005 г. Освен това в обр. УП-3 е посочено, че се издава, за да послужи за пенсиониране съгласно чл.40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж. В случая обаче изменението на заглавието на Наредбата за пенсиите е обнародвано в ДВ, бр.19/2003г. и влиза в сила от 01.01.2003 г.

Горепосочените обстоятелства се потвърждават и от представените по делото Заповед № 412/07.10.2000 г. за утвърждаване номенклатура на формуляри на НОИ и утвърдената бланка на образец УП-3, както и Заповед № 414/08.07.2011 г. на подуправителя на НОИ с утвърдения със същата формуляр на обр.УП-3, от които е видно, че при издаването на обр.УП- 3 № 29/26.02.2001 г. е използвана бланка, която не е била релевантна за посочената дата на издаване на образеца, доколкото последната е утвърдена през 2011 г.

На следващо място, видно от показанията на разпитания свидетел И. Р., същият не е подписвал въпросното удостоверение. Съгласно заявеното от

него, което се потвърждава от приложеното доказателство за пенсиониране същият не е работил в ДФ към датата на издаване на удостоверението, а именно през 2001 г. Освен това не е бил оторизиран да прави каквото и да било в С.. През 2001 г. вече бил с подготвени документи за пенсия и е бил главен инженер в Софийска община. В подкрепа на изложеното, съгласно писмо №17672/2019 г./24.02.2020 г. на СГП е и изготвеното в хода на наказателното производство експертно заключение, съгласно което в никое от удостоверенията УП подписите за Ръководител не са положени от И. Р..

Предвид изложеното по-горе съдът приема, че удостоверението обр. УП-3 изх.№ 29 от 26.02.2001 г., издадено от ДФ С., е неавтентичен/неистински документ и оспорването по реда на чл. 193 от ГПК е доказано.

Относно образец обр.УП-2 №30/26.02.2001 г., в което е отразен осигурителен доход за периода 01.01.1991-31.12.1993 г. в размер на 301 597 лв., подписано от И.Р., в качеството му на ръководител:

Горните констатации, в това число и обсъдените свидетелски показания се отнася и до обр.УП-2 №30/26.02.2001 г., поради което не следва да бъде преповтаряни. Изключение правят изводите отнасящи се до чл.40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж. В случая са посочени чл. 349 и 350 от КСО, уреждащи отговорност за длъжностните лица, подписали удостоверението, за невярно вписани данни. Сочените разпоредби, обаче са обн. в ДВ, бр.67/29.07.2003 г., поради което към 26.02.2001 г. същите не са съществували.

С оглед на това съдът намира, че удостоверението обр. УП-2 №30/26.02.2001 г., издадено от ДФ С., е неавтентичен/неистински документ и оспорването по реда на чл. 193 от ГПК е доказано.

Относно трудова книжка № 872/26.11.1990 г., издадена от С., в която е вписан единствено стаж за периода 26.11.1990 г.-31.07.1995 г.:

Гореизложените аргументи касаещи показанията на И. Р. са относими и по отношение на трудова книжка № 872/26.11.1990 г., за която от същият изрично е заявеното, че положения в нея подпис не е негов. Освен това съдът установи, че подписа в трудовата книжка е идентичен с подписите положени в процесните УП-2 и УП-3. В случая не е отбелязано и кога е положен печатът на стр. 7 от трудовата книжка, но видно от показанията на свидетеля Р., след 1989 г. друго лице е било ръководител-титуляр, а през 1995 г., когато се твърди да е приключила работната дейност на жалбоподателя в ДФ С., фирмата се е управлявала от временен синдик, съгласно удостоверение от 20.05.2011 г., издадено от СГС по ф.д. № 5208/1990 г.

Пак от същото удостоверение се установява, че предметът на дейност на ДФ С. е проектно-конструкторска и инжежерингова дейност в областта на машиностроенето, хранително-вкусовата промишленост и селското стопанство, с основна сфера на дейност строителство, което поставя под съмнение нуждата от работник на длъжност „зидар в леярски пещи“, доколкото в предмета на дейност на фирмата не се включва леярско производство.

С оглед на това съдът намира, че трудова книжка № 872/26.11.1990 г., издадена от ДФ С., е неавтентичен/неистински документ и оспорването по реда на чл. 193 от ГПК е доказано.

Направените изводи по отношение на оспорените документи се подкрепят и от факта, че същите не са представени и/или заявени към заявление вх.№795/10.07.2003 г. за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Ако имаше такива, макар и без документи, този стаж следваше да бъде заявен, за да може да бъде установен. Видно от датата на издаване на обр.УП-2 №30/26.02.2001 г. и УП-3 изх.№ 29 от 26.02.2001 г. С. е следвало да разполага с тях още през 2003 г. Освен това в самото заявление жалбоподателя е посочил - „не работя след 24.11.1990 г.“. В графата документи за осигурителен стаж също не се изброяват такива, които да са издадени от ДФ С..

Горните изводи не се променят от представените по делото копия на разплащателни ведомости от осигурителя ДФ С. за периода 01.11.1990 г. до 31.07.1995 г. за лицето Д. Д. С.. Това е така с оглед изявлението на вещото лице, изготвило ССЕ, направено в о.з, че ведомостите не са оформени редовно, тъй като на първо място не на всяка страница, а само на първата има отразяване за изготвил и директор и на второ място няма сборове. Освен това от същото е установено и несъответствие в разплащателните ведомости за м. 11.90 г., в които макар Д. С. да има начислено възнаграждение само за 5 отработени дни - сума за получаване 143,64 лв., е положил подпис два пъти - за получен аванс 500 лв. и заплата 1168, 42 лв. А и както вече се посочи няма причина, ако лицето действително е разполагало с такъв стаж той да не бъде заявен от него своевременно, а не на един по-късен етап.

Не е без значение и фактът, че по делото има данни за две образувани досъдебни производства свързани със съставянето на неистински официални документи, а именно УП-2 и УП-3, по едно от които е назначена графическа експертиза със заключение, че подписите, положени в удостоверенията УП-2 и УП-3 от името на И. Р. не са положени от И. Р. Р., като изразеното становище в заключението е за неистинност на документите по смисъла на чл.93, т.6 от НК, доколкото на същите е придаден вид, че изхождат от лице, различно от лицето, което ги е подписало. Действително тези действия са извършени в рамките на друго производство и не е налице влязъл в сила съдебен акт, който да се ползва със сила на присъдено нещо, и който да обвързва настоящата съдебна инстанция. В случая обаче, предвид гореизложеното съдът приема, че същите следва да се вземат предвид при съвкупната преценка на всички представени по делото доказателства.

Както вече се посочи удостоверенията обр. УП-3 и обр. УП-2, и трудова книжка № 872/26.11.1990 г., са неистински документи, и като такива въз основа на тях не може да се установи наличен действителен стаж на жалбоподателя. А обстоятелството, че разплащателните ведомости, предвид заключението на вещото лице не са оформени редовно, оборват тяхната доказателствена сила.

В същия смисъл относно трудов стаж на други лица в ДФ С. са Решение № 3699 от 11.03.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9889/2019 г.; Решение № 6235 от 24.04.2019 г. на ВАС по адм. д. № 13379/2018 г.; Решение № 8216 от 25.06.2020 г. на ВАС по адм. д. № 8922/2019 г.; Решение № 15171/08.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7283/2020 г.; Решение № 9785 от 21.07.2017 г. на ВАС по адм. д. № 2465/2017 г.; Решение № 3210 от 06.03.2019 г. на ВАС по адм. д.

№ 2706/2018 г.; Решение № 15922 от 19.12.2018 г. на ВАС по адм. д. № 238/2018 г. и др. Това не означава, че съдът може да направи категоричен извод, че жалбоподателят изобщо не е работил в ДФ С. или, че не е работил като зидар на леарски пеци, а само, че не разполага с достоверни документи по чл.2 от Наредбата за пенсионирането и трудовия стаж, за да докаже наличие на трудов и осигурителен стаж през процесните периоди.

В заключение следва да се посочи, че в съответствие с хипотезата на чл. 99, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КСО, установяването на неистинността на документите или част от тях, установяващи осигурителния стаж на лицето, води до отпадане на материалната предпоставка за възникване на правото на пенсия. В този смисъл не са налице кумулативните материалноправни предпоставки на § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО, тъй като към датата на заявлението С., макар и да отговаря на изискването на разпоредбата за наличие на 15 години осигурителен стаж от втора категория труд и навършена възраст 57 години и 8 месеца, няма изискуемия сбор от осигурителния стаж и възрастта 100 т., поради което не може да се пенсионира при преференциалните условия на посочения текст.

Жалбата е неоснователна и в частта относно приложението на разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от КСО.

Изречението „Надвзетата сума от пенсия да се събере на основание чл. 114, ал. 1 КСО“, формулирана като т. 3 на процесното разпореждане, не представлява властническо волеизявление и не подлежи на обжалване. Тази част от диспозитива на административния акт не води до възникване на задължения за лицето преди издаване на отделно нарочно разпореждане за събиране на недобросъвестно получени суми от пенсии с необходимата конкретизация по размер.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за допуснати процесуални нарушения, които са ограничили правото му на защита. При отмяна на влязлото в сила разпореждане по чл. 98 от КСО при прилагане на някоя от хипотезите на чл. 99, ал. 1, т. 2 от КСО по инициатива на органа за длъжностното лице по пенсионно осигуряване не е предвидено задължение за провеждане на регламентираната в чл.1, ал. 5 от НПОС процедура. Видно от посочената разпоредба е, че същата е приложима в случаите на произнасяне по прието заявление с нередовни и/или липсващи документи, които не могат да бъдат поправени или набавени служебно въз основа на документи, които са налични в НОИ. В случая за жалбоподателя е налице възможност да изложи всички свои възражения, чрез обжалване на постановеното разпореждане, което в случая е направено. В този смисъл съдът приема, че не е налице нарушение на чл. 26 от АПК и чл. 34 от АПК

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора, съдът намира за основателна претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като с оглед правната и фактическа сложност на делото

намира, че жалбоподателят следва на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка с чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 16 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Д. С., ЕГН: [ЕГН] срещу Решение № 2153-21-34 от 18.02.2020 г. на директора на Териториално поделение С.-град на Националния осигурителен институт, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/244 от 26.07.2019 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

ОСЪЖДА Д. Д. С., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Териториално поделение на НОИ- С. град юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението за изготвянето му.

Съдия: